

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Irenou Karpíškovou jako samosoudkyní v právní věci

žalobce: **CASTLEBAR**, IČ 04230892,
sídlem Petrská 1426/1, 110 00 Praha 1,
zastoupený: JUDr. Petrem Pečeným, advokátem,
sídlem Purkyňova 74/2, 110 00 Praha 1

proti žalovanému: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, IČ 000 05 886, sídlem Praha 9,
Sokolovská 217/42

zastoupený: JUDr. Jiřím Brožem, advokátem,
sídlem Praha 3, Vinohradská 2828/151

vedlejší účastník: **Hlavní město Praha**, IČ 000 64 581
sídlem Mariánské nám. 2/2

zastoupený: JUDr. Vilémem Podešvou, advokátem
sídlem Praha 4, Na Pankráci 1683/127

o zaplacení 25 099 900 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba s návrhem, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 25 099 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku **se zamítá**.
- II. Žaloba s návrhem, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci zákonný úrok ve výši 8,05% p. a. z prodlení z částky 25 099 900 Kč ode dne 16. 6. 2014 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku **se zamítá**.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám jeho právního zástupce náklady řízení ve výši 1 256 173,60 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit vedlejšímu účastníkovi náklady řízení ve výši 1 123 944,80 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce vedlejšího účastníka.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 27. 6. 2014 se žalobce domáhal, aby mu žalovaný zaplatil žalovanou částku z titulu bezdůvodného obohacení podle ust. § 40 odst. 4 zák. č. 121/2000 Sb. (dále autorský zákon) za neoprávněné užívání dopravního odbavovacího software DOS, který žalovaný v rámci užívání systému Opencard užíval nainstalovaný na serverech, pracovních stanicích a nahraný na elektronických čipových kartách OpenCard.
2. Žalobce tvrdil, že uzavřel (resp. jeho právní předchůdce, dále žalobce) s žalovaným licenční smlouvu, obsaženou ve smlouvě o dílo ze dne 15. 7. 2008, následně doplněné dodatkem č 1 ze dne 15. 12. 2008, dodatkem č. 2 ze dne 22. 12. 2008, dodatkem č. 3 ze dne 12. 2. 2010, dodatkem č. 4 ze dne 26. 5. 2011 a dodatkem č. 5 ze dne 3. 2. 2012. Na základě dodatku č. 5 byl žalovaný ke dni podání žaloby oprávněn užívat software DOS v rozsahu 950 000 evidovaných karet. Ke dni 31. 3. 2014 žalovaný využíval 1 209 999 evidovaných karet s nahranou kartovou aplikací DOS. Tento počet žalovaný odsouhlasil na jednání dne 1. 4. 2014, o kterém byl dne 2. 4. 2014 pořízen zápis. Žalovaný proto neoprávněně nakládal s dílem (bez příslušných licenčních oprávnění) a žalobce požaduje dvojnásobek obvyklé odměny za licenci jako nárok na bezdůvodné obohacení v souladu s ust. § 40 odst. 4 autorského zákona. Konkrétně žalobce požaduje dvojnásobek ceny licence, která byla mezi účastníky sjednána ve smlouvě o dílo ze dne 15. 7. 2008, tedy 50 Kč za každou evidovanou kartu.
3. Majetková práva k softwaru DOS odvozuje žalobce takto: software DOS vytvořil RNDr. Jan Kodovský jako zaměstnanecké dílo v rámci svého pracovního poměru ke společnosti HAGUESS, a to na základě Smlouvy o dílo ze dne 14. 11. 2003 uzavřené mezi společnostmi HAGUESS jako zhotovitelem a společností ALLSHARE Finance Central Europe, a.s., IČ 60194286. (dále jen „ALLSHARE“), jako objednatel. Dílo RNDr. K. bylo následně rozvíjeno pod jeho vedením vývojovým týmem. Následně objednatel díla společnost ALLSHARE postoupila práva a povinnosti ze Smlouvy o dílo ze dne 14. 11. 2003 na společnost MODECA INVESTMENTS LIMITED, společnost založenou podle kyperského práva, registrovanou pod číslem HE 185735, se sídlem Amathountos 82, Vashiotis Coud, Delilah House, Office 103, 1st Floor, CY-4352 Limassol (dále jen „MODECA“), a to Smlouvou o postoupení práv a závazků ze dne 6. 7. 2007. Společnost HAGUESS předala dílo dne 22. 1. 2008 objednateli – společnosti MODECA, což žalobce prokazuje příslušnými předávacími protokoly. Společnost MODECA uzavřela se

společností ALLSHARE dne 4. 2. 2008 licenční smlouvu, kterou společností ALLSHARE udělila oprávnění k distribuci Softwaru DOS na území ČR a udělování podlicencí k jeho užití konečnými uživateli. Společnost ALLSHARE uzavřela dne 29. 2. 2008 distribuční smlouvu se společností HAGUESS, kterou společností HAGUESS udělila oprávnění k distribuci Software DOS na území ČR a udělování podlicencí k užití software konečnými uživateli. Dne 22. 1. 2010 uzavřely společnost MODECA a HAGUESS smlouvu o postoupení oprávnění k výkonu majetkových práv k Software DOS. Touto smlouvou společnost MODECA postoupila společností HAGUESS oprávnění k výkonu majetkových práv k Software DOS na území ČR. Dne 31. 10. 2012 převedla společnost HAGUESS oprávnění k výkonu majetkových práv k Software DOS na území ČR na společnost eMoneyServices s.r.o., IČ 241 87 933, se sídlem Kubánské náměstí 1391/11, 100 00 Praha 10 (dále jen „eMoneyServices“), a to smlouvou o prodeji části podniku. Společnost eMoneyServices uzavřela dne 2. 12. 2015 s žalobcem smlouvu o postoupení pohledávky, kterou byla na žalobce postoupena pohledávka, která je předmětem tohoto soudního řízení, tj. pohledávka ve výši 25.099.900,- Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení. Skutečnost, že je žalobce aktivně legitimován v tomto soudním řízení a žalovanému je tato informace od počátku známa, prokazuje dle žalobce i žalobní návrh žalovaného ze dne 18. 6. 2014, kterým bylo zahájeno soudní řízení u Městského soudu v Praze sp. zn. 16 Cm 47/2014, ve kterém žalovaný označuje právního předchůdce žalobce (tj. eMoneyServices) jako subjekt povinný k uzavření dodatku č. 6 ohledně rozšíření licenčních oprávnění dle Smlouvy o dílo. Stejně tak byl právní předchůdce žalobce jako subjekt vykonávající majetková práva k Software DOS označen Městským soudem v Praze v usnesení č. j. 16 Cm 47/2014-13 ze dne 23. 6. 2014, ve kterém soud na návrh žalovaného vůči právnímu předchůdci žalobce nařídil předběžné opatření, dle kterého měl právní předchůdce žalobce strpět užívání 1.255.316 čipových karet s nahranou aplikací DOS (LIMIT) žalovaným a měl se zdržet jakéhokoli jednání vedoucího k omezení funkčnosti a provozu systému Opencard a 1 255 316 čipových karet s nahranou aplikací DOS (LIMIT), a to zejména zablokování karet, zařazení karet na „blacklist“, vyřazení karet z provozu a omezení funkcí karet. Žalobce pak poukazuje i na to, že až do podání této žaloby žalovaný nikdy nezpochybnil, že by žalobci (popř. jeho právnímu předchůdci) nenáležela majetková práva k Software DOS. Žalovaný s žalobcovými právními předchůdci uzavíral licenční smlouvy, platil jim za užívání software DOS licenční odměnu, a to včetně dodatku č. 6 ke smlouvě o dílo, na jehož základě zaplatil žalovaný po podání žaloby odměnu za užívání software DOS, která je předmětem tohoto soudního řízení.

4. Ve své obraně žalovaný uvedl, že mezi společností HAGUESS a žalovaným byla uzavřena dne 15. 7. 2008 smlouva o dílo a následně dodatky 1 – 6. Na základě smlouvy o prodeji části podniku ze dne 30. 10. 2012 měla totožné služby jako společnost HAGUESS dále poskytovat žalovanému společnost eMoneyServices s. r. o. Ta dosud zavedené a funkční vztahy nerespektovala, neměla vůli plnit své závazky a respektovat předchozí vztah, zvyklosti a očekávání stran. Žalovaný, který poskytuje služby veřejné přepravy, byl opakovaně postaven jednáním společnosti eMoneyServices s. r. o. do situace, kdy byl ohrožen chod veřejné dopravy, protože společnost eMoneyServices s. r. o. hrozila vypnutím všech systémů. Tomu zamezilo až soudem nařízené předběžné opatření ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 16 Cm 47/2014. Z logiky uspořádání vztahů mezi účastníky docházelo k praxi zavedené mezi stranami od počátku, která spočívala ve zpětném nákupu licencí. Žalovaný, jakožto osoba podřízená dříve zákonu č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách a nyní zákonu č. 136/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek, je povinna učinit nákup licencí postupem v těchto zákonech stanoveným, a to jedacím řízením bez uveřejnění. Jedná se o formalizovaný proces, který

vede k uzavření smlouvy. Účastníci se takto dohodli, že žalobce nakoupí určitý počet licencí dopředu a zároveň, pokud by se stalo, že žalovaný v mezidobí „přečerpá“ nějaký počet licencí, tento počet doplatí, když ve všech případech, kromě prvního nákupu, vždy došlo k přečerpání licencí. Žalovaný nesporně, že k datu 31. 3. 2014 užíval 1 220 393 kusů evidovaných karet, avšak nečinil tak neoprávněně. V rámci realizace projektu „OpenCard“ uzavřel žalovaný se společností HAGUESS smlouvu, na základě které mu udělila společnost HAGUESS licenci k užívání DOS. Dne 12. 2. 2010 byl uzavřen dodatek č. 3, jehož předmětem byla mimo jiné úprava specifikace a rozsahu poskytované licence. Dodatkem č. 5 byl rozsah poskytované licence stanoven na 950 000 evidovaných uživatelů čipových karet s nahranou kartovou aplikací DOS (LIMIT) a na 2 500 terminálových zařízení. Mezi žalovaným a společností HAGUESS byla zavedena praxe (obchodní zvyklost), kdy k uzavírání dodatku rozšiřujícímu rozsah licence DOS na čipové karty, vždy docházelo po překročení původního rozsahu licence a dočasné užívání licence nad aktuálně sjednaný rozsah nebylo sledováno za rozporné s licenční smlouvou. Dne 15. 12. 2008 dodatkem č. 1 došlo k navýšení rozsahu licence z 250 000 uživatelů na 350 000 uživatelů s aktivovanou aplikací DOS (ke dne 15. 12. 2008 bylo užíváno 261 934 karet). Dne 12. 2. 2010 došlo dodatkem č. 3 k rozšíření rozsahu licence na 650 000 uživatelů, když k tomuto dni bylo užíváno již 275 040 karet. K dalšímu zpětnému navýšení rozsahu licence došlo i dodatkem č. 4 dne 26. 5. 2011 na 850 000 uživatelů. K tomuto dni již bylo užíváno 760 596 karet. Dodatkem č. 5 byla licence rozšířena na 950 000 uživatelů, když ke dni uzavření dodatku bylo užíváno již 932 392 karet s nahranou aplikací DOS. Mezi stranami se jednalo o zavezenou obchodní zvyklost, kdy dodatkem vždy docházelo k rozšíření licence na již užívané karty a nikdy nebylo postupováno jinak. Tento postup byl logický proto, že žalovaný jakožto veřejnoprávní subjekt, povinný s veřejnými prostředky nakládat hospodárně, nemohl nakupovat licence dopředu bez jistoty, že budou mít skutečně své uživatele. To bylo ze strany společnosti HAGUESS vždy respektováno. Při nabývání části podniku se proto presumuje, že se společnost eMoneyServices s. r. o. důkladně seznámila s právy a povinnostmi, které na ní přešly. Žalovaný se bránil i tím, že licence, které si v mezidobí načerpal, v plném rozsahu uhradil a dále tím, že nebylo v technických možnostech žalovaného zjistit, kdy konkrétně došlo k přečerpání rozsahu licence a kdy jsou již užívány karty s nahranou kartovou aplikací DOS bez potřebné licence. To systém dostupný žalovanému neumožňuje, právní předchůdce žalobce vždy žalovaného o této skutečnosti vyrozuměl a žalovaný následně zahájil jednání o uzavření dodatku ke smlouvě, kterým došlo k rozšíření licence na již užívané čipové karty. Této praxi odpovídá nastavení celého systému, které umožňuje žalovanému evidenci nových karet s nahranou aplikací DOS i po překročení rozsahu licence. Proto žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou.

5. Vedlejší účastník na straně žalovaného akcentoval, že žalobce není ve sporu věcně aktivně legitimovaný. Soudu jsou známy závěry, které v nepravomocném rozsudku č. j. 31C 16/2014-562 učinil Městský soud v Praze, který se podrobně věcnou aktivní legitimací z hlediska nároků z autorských práv zabýval a dospěl k závěru, že žalobce věcně aktivně legitimovaný podle jeho právního názoru není. Protože argumentace ve věci sp. zn. 31C 16/2014 je shodná s argumentací vedlejšího účastníka, bude se jí soud zabývat dále.
6. Vedlejší účastník dále uvedl, že uzavřel se společností HAGUESS smlouvy (včetně licenčních), na jejichž základě byl postupně zhotoven a existoval systém pro provoz čipových karet OPENCARD pod názvem Pražské centrum Kartových služeb (dále PCKS). Smlouvu o dílo, obsahující i licenční ujednání, uzavřela společnost HAGUESS i s žalovaným, dne 15. 7. 2008. Na základě těchto smluv platila praxe (na základě specifického postavení žalovaného a vedlejšího účastníka, kteří jako veřejní zadavatelé

postupovali podle zákona o veřejných zakázkách), že systém OPENCARD bude v provozu a funkční bez jakýchkoliv překážek. Ve chvíli, kdy žalovaný a vedlejší účastník přecerpali smlouvený počet licencí, byli vždy na to společností HAGUESS upozorněni a mohli tak zahájit kroky k jednacímu řízení bez uveřejnění a licence navýšit. Následně byl uzavřen dodatek ke smlouvě o dílo, kterým bylo zároveň deklarováno, že v „mezidobí“ nedošlo k žádnému porušení práv. Takto bylo uzavřeno celkem 5 dodatků. Takováto praxe se vžila i mezi společností HAGUESS a vedlejším účastníkem. V souladu se zažitou obchodní praxí i v souladu se specifiky žalovaného, který musel respektovat zákon o veřejných zakázkách, měl být uzavřen i dodatek č. 6, což se však nestalo.

7. Vedlejší účastník dále uvedl, že žalovaný autorský zákon neporušil. Nebylo zjištěno (ani tvrzeno), že by žalovaný neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebné licence, a tak se na úkor autora bezdůvodně obohatil. Neužíval dílo bez (autorova) svolení uděleného smlouvou, když žalobce dlouhodobě věděl, že žalovaný užívá dílo v rozšířeném rozsahu, aniž by to nadto věděl žalovaný. Vedlejší účastník, citujíc prof. Telce (Ivo Telc, Pavel Tůma, Autorský zákon, 1. vydání, Praha 2007, str. 433) uvedl, že „podle okolností případu může bezdůvodné obohacení na úkor autora spočívat například v tom, že rušitel něco ušetřil (náklady na zaplacení odměny za užití díla, kterou by jinak byl povinen zaplatit), anebo že na úkor autora rozhojnil svůj majetek (například tím, že si osoboval cizí autorství k dílu a dal si z toho právního důvodu vyplatit autorskou odměnu, která by jinak náležela skutečnému autorovi), popř. že neoprávněným zásahem do práva autorského dosáhl přímého zisku.“ Žalovaný nedosáhl zisku tím, že by neoprávněně zasáhl do autorského díla, neosoboval si autorství k dílu a nenechal si vyplatit autorskou odměnu. Žalovaný nešetřil náklady na zaplacení odměny za užití díla, neboť licence dodatkem č. 6 smlouvy o dílo zakoupil. Ze všech uvedených důvodů navrhl vedlejší účastník žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
8. Z listiny označené jako smlouva o dílo ze dne 15. 7. 2008 soud zjistil, že dne 15. 7. 2008 uzavřela společnost HAGUESS, a.s. na straně jedné jako zhotovitel a Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost na straně druhé jako objednatel smlouvu, jejímž předmětem byl závazek zhotovitele zhotovit pro objednatele dílo specifikované v příloze č. 1 smlouvy. V bodě 8.3 smlouvy je uvedeno, že právo užití dodaného díla je upraveno v licenčních smlouvách, které jsou nedílnou součástí této smlouvy jako příloha č. 6, 7, 8.
9. Z listiny označené jako příloha č. 1 specifikace díla soud zjistil, že v tomto dokumentu je podrobněji specifikován předmět díla, konkrétně software – systém DOS, software SAM, ASW-HSM-DOS. Příloha č. 2 obsahuje termín plnění, příloha č. 3 cenu a platební kalendář, příloha 5 uplatnění záruky, příloha č. 6 je označena jako licenční smlouva software DOS, v čl. I bod 4 obsahuje prohlášení společnosti HAGUESS, a.s., že software není zatížen autorskými právy nebo jinými právy třetích osob z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví. Dále z přílohy č. 6 soud zjistil, že v souladu s ust. § 46 autorského zákona se poskytovatel (HAGUESS, a.s.) zavazuje poskytnout nabyvateli oprávnění k výkonu práva užití software v licenci typu C.V.5. V čl. VIII jsou upraveny podmínky rozšíření licence, které je nabyvatel licence oprávněn požadovat od poskytovatele za podmínek uvedených v příloze č. 1 této (licenční) smlouvy. Poskytovatel je povinen v takovém případě této žádosti vyhovět a rozšířenou licenci nabyvateli v souladu s licenčními podmínkami poskytnout. Z listiny označené jako příloha č. 1 k licenční smlouvě soud zjistil, že obsahuje podrobný popis poskytovaného software.
10. Z listiny označené jako dodatek č. 1 ke smlouvě o dílo ze dne 15. 7. 2008 soud zjistil, že tímto dodatkem ze dne 15. 12. 2008 se rozsah udělené licence zvýšil na bezúplatné

užívání 350 000 evidovaných karet - licencí s tím, že (jak uvedeno v bodu 2.3) rozšíření licence dle tohoto dodatku se sjednává na dobu od data účinnosti tohoto dodatku na dobu maximálně 6 měsíců. Do konce této lhůty se smluvní strany zavazují jednat o zpoplatnění rozšíření licence, a to v souladu s požadavky zák. č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách. Bod 2.4 pak obsahuje prohlášení, že ke dni uzavření tohoto dodatku nemá nabyvatel vůči poskytovateli povinnost hradit jakékoli sankční poplatky či hradit škodu poskytovateli, která by vyplývala z přesažení licence nabyvatelem v počtu evidovaných uživatelů. Z dodatku č. 3 ze dne 11. 2. 2010 ke smlouvě o dílo ze dne 15. 7. 2008 soud zjistil, že tímto dodatkem byly narovnány nevypořádané vztahy (zvyšování počtu poskytovatelem vydaných evidovaných karet mezi Dopravním podnikem a společností HAGUESS, a.s., aniž bylo toto zvýšení počtu uživatelů evidovaných karet náležitě promítnuto do rozšíření licence k software.) Proto došlo k ujednání o doplacení jednorázové částky 29 140 880 Kč nabyvatelem a závazkem poskytovatele k rozšíření licencí na 650 000 uživatelů evidovaných karet. Z dodatku č. 4 ze dne 26. 5. 2011 ke smlouvě o dílo ze dne 15. 7. 2008 soud zjistil, že tímto dodatkem se předmětná smlouva ve stávajícím znění článku II odst. 2 jako celek nahrazuje zněním: „licence je ze strany poskytovatele nebyvateli tímto udělena a poskytnuta pro využití v dopravně-odbavovacím systému v rozsahu vedení evidence pro maximálně 850 000 uživatelů evidovaných karet“. V rámci závěrečných ustanovení pak dodatek obsahuje prohlášení, že udělení licence dle tohoto dodatku zahrnuje i předchozí užívání software nabyvatelem v rozsahu přesahujícím dosud dohodnutý typ licence, ke kterému došlo ještě před uzavřením tohoto dodatku. Úhradou částky 10 000 000 Kč jsou narovnány veškeré případné nároky, které poskytovateli vůči nabyvateli z takového předchozího užívání software nad původně dohodnutý rozsah licencí vznikly. Obdobný postup zjistil soud i z dodatku č. 5 ze dne 3. 2. 2012, kde došlo k navýšení licencí evidovaných karet na 950 000.

11. Ze smlouvy o prodeji části podniku ze dne 31. 10. 2012, uzavřené mezi HAGUESS, a.s. jako prodávajícím a společností eMoneyServices s. r. o. jako kupujícím, ze specifikace č. 1 a z potvrzení o majetkových právech k software ze dne 24. 6. 2014 soud zjistil, že touto smlouvou měla na společnost eMoneyServices s. r. o. přejít v rámci části podniku i majetková práva pro území České republiky k software SKC, KAP, ASW SAM, ASW HSM, DOS, Opencardonline, OpenID.
12. Z korespondence mezi eMoneyServices s. r. o. a Dopravním podnikem hl. m. Prahy z období od 17. 2. 2014 soud zjistil, že obě strany se dohadovaly ohledně rozsahu a využití licencí, což vyústilo v uzavření dodatku č. 6 dne 18. 9. 2014 ke smlouvě o dílo ze dne 15. 7. 2008. Předmětem ujednání tohoto dodatku, jak soud zjistil, bylo rozšíření licence pro 1 270 000 uživatelů evidovaných karet při současném provozu 100 klientských stanic a 2 500 terminálových zařízení. V bodě 3.4 se strany dohodly, že nabyvatel uhradí poskytovateli (eMoneyServices s. r. o.) částku ve výši 16 000 000 Kč za 320 000 licencí ve lhůtě tam uvedené. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalovaný (Dopravní podnik hl. m. Prahy) společností eMoneyServices s. r. o. povinnost vyplývající z dodatku č. 6 splnil, tedy zaplatil částku ve výši 16 000 000 Kč. Ze zprávy o rozsahu užívání ze dne 10. 9. 2014 a zápisu z jednání ze dne 1. 4. 2014 soud zjistil, že k tomuto datu znal žalovaný rozsah užívání karet s nnahranou kartovou aplikací DOS.
13. Ze smlouvy o postoupení pohledávek soud zjistil, že dne 2. 12. 2015 společnost eMoneyServices s. r. o. postoupila tvrzenou pohledávku, kterou uplatnila v tomto řízení (sp. zn. 11Cm 50/2014), označenou jako pohledávka č. 5 na společnost CASTLEBAR Invest s. r. o.

14. Z výsledku svědka Ing. Jiřího B. soud zjistil, že od roku 2005 do roku 2008 byl zaměstnancem společnosti HUGGES, 2008 až 2011 či 2012 společnosti ALLSHARE a 2011 či 2012 až 2014 až 2015 společnosti eMoney Solutions. V současné době je na volné noze. Pracoval jako projektový manažer. Na dotaz, kdo provozoval databázi DOS od poloviny roku 2011 do roku 2014, svědek uvedl, že Dopravní podnik. Do této databáze měl Dopravní podnik kompletní přístup. Databáze DOS obsahovala dle svědka všechny informace uvolněné z databáze SKC s denním spožděním. Svědek potvrdil, že provozní praxe ukázala, že licenční model (abyste mohl vydat kartu, musíte mít platnou licenci) je pro Dopravní podnik i pro Hlavní město Praha nepřijatelný, protože potřebovali platit zpětně za nějaký počet karet. Vždycky tam docházelo ke zpoždění, byl nějaký počet karet, na který měli oprávnění, to překročili a dopláceli zpětně překročený limit, případně dokupovali další karty nebo si dělali nějakou zásobu těch licencí dopředu. Svědek dále uvedl, že Opencard byla koncipována jako univerzální karta. Do paměti jejího bezkontaktního čipu bylo nahráváno víc aplikací, nejen kartová aplikace DOS, také například kartová aplikace parkování pro bezhotovostní úhradu parkování v zónách placeného stání. Mohla tam být nahrána ještě další aplikace. Ten smluvně provozní rámec, který zahrnoval i smlouvu mezi hlavním městem Praha a Dopravním podnikem na užívání kartové aplikace DOS, tak toto samozřejmě definoval. Že město je vydavatelem karty, ale nedává jí žádnou užitnou hodnotu prostřednictvím SKC, Dopravní podnik dává kartě užitnou hodnotu jízdní doklad, Městská knihovna dávala kartě užitnou hodnotu čtenářský průkaz, někdo jiný by jí mohl dát význam peněženka. Tabulka EK karta byla tabulka v databázi kartové aplikace DOS a obsahovala seznam všech karet Opencard s aktivovanou aplikací DOS, jejich stavy a jejich čísla a datum narození držitele té karty, pokud ta karta byla vydána držiteli, pokud byla anonymní, tak tam datum narození nebylo nebo bylo uvedeno nějaký nesmyslný. Tabulka byla vytvořena v databázi jako součást datového modelu, datové aplikace, pracovníci HUGGES, All Share ani eMoney Services nebo Solutions nepřistupovali do produkční databáze DOSU, do ní přistupoval pan P., pan Z., pan C., pracovníci dopravního podniku. Na otázku, zda svědek dohlížel na proces importu souborů vydaných karet z SKC do DOSU uvedl, že nikoliv přímo. Na straně DOS měli tuto činnost na starosti administrátoři kartové aplikace DOS, což byli zaměstnanci Dopravního podniku pan C., pan B., pan Z. a pan P. jako jejich přímý nadřízený. Na straně SKC v období 2011 až 2014 to byli pracovníci magistrátu pan K., pan Z.. Dopravní podnik neměl přístup do databáze SKC. Měl přístup k datům, které pro něj byly určeny z databáze SKC. Automat rozhodoval o tom, které informace z databáze SKC se přemístí do databáze DOS. Do automatu šlo technicky zasáhnout vypnutím. Dopravní podnik nemohl zasahovat do databáze SKC tak, aby smazal nějakou kartu nebo si zkontroloval její stav, ale mohl kdykoliv požádat o výpis karet s aktivovanou aplikací DOS. SKC eviduje, komu karta patří. Jméno, příjmení, adresu. Třeba pokud Dopravní podnik měl pochybnosti o věku toho držitele. Tak se obrátil na SKC, aby si zjistil, jestli to datum narození je pravdivé.
15. Z výsledku svědka Ing. Václava H. soud zjistil, že svědek byl postupně zaměstnán u HAGUESS a u jeho právních nástupců od roku 2007 do roku 2015, takže i v období 2012 až 2014. Podílel se na dopravní aplikaci pro OPENCARD v pozici systémového architekta, projektoval a řídil vývoj a testování a nastavení systému a podílel se i na podpoře. Týkalo se to systému pro Dopravní podnik, nikoliv pro Kartové centrum. Na dotaz co to systém DOS je, jakými částmi byl tvořen a jaké informace v něm byly obsaženy uvedl svědek, že se jednalo se o systém pro prodej a evidenci jízdních dokladů založených na kartových nosičích, konkrétně na kartách OPENCARD. Jeho součástí byla databáze, kde byly informace o kartách, které tam byly přenášeny z Kartového centra jednou za čas, nějakými dávkami. Dále tam byly zakoupené jízdní kupony, jednalo se tedy

o prodej pouze časových kuponů, nikoliv jednorázových jízdenek. Nad tím byly postaveny další funkce jako přerušení kuponu, možnost vrácení peněz za tyto kupony. Celý ten systém se skládal tedy z centrální části, na kterou byly online napojeny validátory a potom detašovaných pracovišť, což byla vlastně prodejní místa, kam se tato data v podstatě online replikovala, to znamená data o těch kartách. Tam probíhal vlastní prodej a data o prodaných kuponech byla přenášena zpátky do databáze. Na tuto databázi byly dále napojeny čtečky revizorů a čtečky karet v příměstských autobusech, které tam byly napojeny online na tuto databázi. Tato databáze byla postavena na ORACLE, administraci databáze měl na starosti Dopravní podnik. Na otázku které důležité informace v té databázi byly zpracovávány, odpověděl svědek, že o kartách, číselně, neevidovaly se tam osobní údaje držitelů, ale např. doba platnosti, zda je kupon plnohodnotný, nebo žákovský. Svědek neměl povědomost o tom, zda se nevyužívaná karta počítala do počtu karet. Na dotaz kdo spravoval tu vlastní databázi ORACLE, ve které byly uvedeny údaje o kartách uvedl svědek, že přicházel do kontaktu s panem P.em a jeho lidmi. Svědek dále uvedl, že Dopravní podnik měl přístup do DOS. Na dotaz, zda má svědek povědomí o rozsahu informací, tedy o kterých kartách se dostávaly do dopravního odbavovacího systému, uvedl svědek, že to byly všechny karty, na kterých byla aktivována ta první aplikace. K databázi ORACLE, ve které byly uloženy informace, k ní měl výhradně přístup Dopravní podnik, případně třetí strany. Svědek k ní neměl přístup. Vždycky to bylo řešeno tak, že seděli s kolegy z Dopravního podniku (pan P., C., B.) a oni se museli k té databázi přihlásit a pak vlastně tam společně provedli tu činnost, kterou potřebovali. Svědek postupně pracoval pro společnost HAGUESS, ALLSHARE a dlejší nástupnické organizace na straně žalobce, v podstatě to kontinuálně pokračovalo. Na dotaz, kdo měl na starosti očišťování, profylaxi karet, např. někdo ztratil kartu, kdo byl odpovědný v systému za to, že ta karta se smaže, uvedl svědek, že Kartové centrum, SKC. Dopravní podnik vůbec nezasahoval do platností karet, blokování apod. Svědkovi byla předestřena dohoda o narovnání mezi ORACLE Czech s.r.o. a Hlavním městem Prahou na čísle listu 276 a násl., zápis z jednání ze dne 1. 4. 2014 mezi Dopravním podnikem, poskytovatelem, a to za Dopravní podnik Magdalenou Č. za DPP Vladimírem P. a za poskytovatele Adam L.. Týká se to licenčních nedoplatek za systém DOS, dále pak zpráva o rozsahu užívání ze dne 9. 9. 2014 - Rozsah skutečného užívání software DOS pro licenční parametr LIMIT, podepsáno Vladimírem P. a Adamem L.. (Adam L. byl generální manager společnosti eMoney Group B. V., který jednal za společnost eMoney Services s.r.o. Byl účasten na jednáních řízených bez uveřejnění, když se nakupovaly karty). Na dotaz z jaké databáze je bráno číslo aktivních karet, toho počtu licencí uvedl svědek že myslí, že z databáze SKC, Na dotaz, kdo tyto listiny mohl j vyhotovit a vytisknout a kdo mohl udělat screen shot těch řádků uvedl svědek, že asi ten, kdo měl přístup do té databáze SKC. Na dotaz, zda na základě toho, co svědek viděl v uvedené listině, je možné získat identickou informaci nebo bylo možné získat identickou informaci z databáze DOS, uvedl svědek, že tak úplně identickou ne, ale přibližnou. Vysvětlil, že se řešil celkový počet karet. Ten získat samozřejmě lze. Pak tam byl počet blokových karet, a tam si nebyl jistý, na kolik to ovlivňovaly různé typy zablokování. Přibližně v řádu odchylky nějakých procent, kolik neodhadl, pro počet licencí to nemělo význam, protože licence nepočítali.

16. Z výsledku svědka Jakuba C. soud zjistil, že v letech 2011 až 2014 byl zaměstnancem Dopravního podniku, a to ve funkci databázový administrátor. Oficiálně se to jmenovalo technický pracovník číslo 9. Od roku 2017 u Dopravního podniku nepracuje. Uvedl, že Dopravní podnik nikdy neměl přístup do databáze SKC. Tabulka EK karta je seznam karet od Magistrátu hlavního města Prahy nebo od vydavatele karet, kde byla aplikace DOS nahraná. V tabulce byly seznamy karet, ke kterým mohli dohledávat kupony. To

bylo provázané, to byla vlastně páteřní tabulka celé aplikace projektu Opencard. Každý den v noci dostávali aktualizace ohledně karet, co přibyly, nikoli těch, co ubyly. Kupony na kartě svědek mohl zablokovat, kartu ne. Pracoval s aplikací DOS. Po vypršení platnosti tkarty nešlo nic nahrát. Pokud nebyla ta platnost prodloužena. Informaci o prodloužení platnosti karty dostávali. Na dotaz zda je kupon úplně to totožné, co licence, uvedl svědek, že nikoli. Dopravní podnik nemohl a nesměl karty aktivní či neaktivní v databázi SKC měnit či mazat. Tzv. čištění karet (profylaxe) byla prováděna v rámci systému SKC. Na dotaz z jaké databáze by se mělo vycházet, pokud by se měl zjistit počet licencí, uvedl svědek, že že z databáze SKC. Na dotaz, zda mohl Dopravní podnik vědět, jestli na neaktivní kartě zůstává jedna licence nebo je převedena uvedl svědek, že určitě to Dopravní podnik zjistit nemohl. Pokud jde o počet licencí na kartách Opencard, tak to evidoval systém SKC. Svědek doslova uvedl „My jsme byli podmnožinou toho, co vydávalo SKC.“ Jako Dále uvedl, že pracovníci Dopravního podniku usilovali o přístup do systému SKC z různých praktických důvodů. Pokud např. řešili s klientem problém, který nešel zjistit z aplikace DOS, museli se telefonicky spojit s pracovníky, kteří obsluhovali systém SKC. Nebo došlo k neúplnému přenosu ze SKC do DOS. S pracovníky, se kterými pracovali pod hlavičkou HAGUESS, nadále pracovali akorát pod novou hlavičkou eMoney Services, po určité období, a to zhruba po dobu jednoho roku nesměli navzájem komunikovat.

17. Z výsledku svědka RNDr. Jana K. soud zjistil, že v období let 2012 až 2014 pracoval pro společnost eMoney Services a měl na starosti vývoj software pro čipové karty. U společnosti eMoney Services skončil někdy v roce 2016. Na dotaz rozdílů mezi servisním kartovým centrem a dopravně obslužným systémem uvedl svědek, že Servisní kartové centrum vydávalo kartu Opencard a na základě žádostí držitelů karet na těch kartách Opencard aktivovali různé aplikace. Jednou z nich byl právě dopravně odbavovací systém a bylo to řešené tak, aby na těch kartách byly pro tu aplikaci, byl tam vymezený nějaký datový prostor a byl chráněný tak zvanými transportními klíči, které při prvním použití dopravně odbavovací systém zaměnil za své, takže, kartové centrum nemělo přístup k datům, které patřily kartové aplikaci dopravního odbavovacího systému. Kartové centrum kromě toho pro dopravně odbavovací systém v denním intervalu, někdy v noci, dávalo dohromady soubor s daty, kterými informovali ten dopravně odbavovací systém o tom, které nové karty s aplikací DOS vznikly, které naopak byly zablokované nebo zrušené, ať už z důvodu nefunkčnosti těch karet nebo ztráty. Potom v tom souboru šly ještě informace o kartách vyměněných, čili kartách, které nahrazovaly třeba poškozené karty nebo karty, u kterých skončila platnost proto, aby dopravně odbavovací systém mohl na novou kartu nahrát kupony, které si držitel karty zakoupil z té původní karty na tu novou. Na dotaz, jak probíhala aktivace aplikace DOS, uvedl svědek, že to zajišťovalo kartové centrum. Ty karty mohla vydávat i nějaká třetí strana na základě dat, které to kartové centrum posílalo. Na dotaz jakým způsobem se zpracovávaly informace o kartách, které byly ztracené či nebyly nadále používané uvedl svědek, že karty bylo možné na základě žádosti klienta zablokovat a to na úrovni kartového centra ne v tom dopravně odbavovacím systému a v uzávěrce kartového centra po skončení pracovní doby se zpracovávaly pro všechny kartové aplikace. Zpracovávaly se dva soubory, jednak o změnách v kartách, či které karty jsou nové a mají tu příslušnou aplikaci, které karty naopak jsou zrušené nebo zablokované, které jsou vyměněné a kromě toho druhý soubor, kompletní blacklist karet či karet, se kterým dopravní systém nemá pracovat a tyto soubory se ukládaly na, na nějaký speciální FTP server, ze kterého si to dopravní systém stahoval. A to bylo jednou za den. Na dotaz pokud by HUGUESS nebo eMoney Servis měl prokázat Dopravnímu podniku, kolik je aktivních karet, z jaké databáze by to prokazoval? Z databáze SKC nebo databáze DOS uvedl svědek, že primární informace byly

v kartovém centru, ale přenášely se právě prostřednictvím toho souboru i do dopravního systému. A nemohlo to fungovat jinak. Protože kdyby v tom dopravním systému nebyly, tak nešlo koupit kupon na tu kartu. Na dotaz zda bylo by možné nalézt v systému DOS nějaké neplatné karty, uvedl svědek, že ty karty se nemazaly, ty tam zůstaly, ale zůstaly zablokované se stavem neplatná. Jako obecně, neplatné záznamy se nemazaly, zůstaly evidovány jako neplatné. Pokud se v nějaký den žádné nové karty nepořídily a naopak se nějaké blokovaly, tak ten počet karet se zmenšil. Na dotaz kdo ty moduly SKC, DOS vytvářel, uvedl svědek, že programátoři ve firmě nejdřív HUGESS a potom eMoney Services. Byly tam různé týmy. Za kartové centrum zodpovídal svědek, za dopravní odbavovací systém pan J.. Kartové centrum vzniklo někdy v roce 2006 a dopravně odbavovací systém asi o dva roky později. Respektive pracovalo se na něm už dříve, ale to první nasazení nastalo až v roce 2008. Ten první systém vznikl na základě příkazu ředitele ve firmě HUGESS.

18. Z výsledku svědka Vladimíra P. soud zjistil, že u Dopravního podniku pracoval do ledna 2018, a to v letech 2012 až 2016 jako vedoucí odboru jízdních dokladů a odbavovacích systémů. Dopravní podnik byl provozovatel dopravně obslužného systému. Databáze, kterou spravovali, obsahovala číslo karty, kdy byla vydána karta, kupon, co to bylo za kupon, od kdy do kdy kolik stál, jaké kategorie. Expiraci karet. Karty byly vydávány na čtyři roky a pak docházelo k prodloužení vždycky nějakého balíku karet. To dělal HUGESS. Přístup do databáze, ve které byly uvedeny ty informace měl svědek a jeho podřízení. Do této databáze se dostaly všechny karty, který byly vydaný. Ale nedostaly se tam informace o kartách, které třeba zákazník přinesl do SKC, což je to středisko k vydávání karet, které mělo na starosti HUGESS a řekl, že ta karta nefunguje, takže oni tu kartu vzali, fyzicky jí přestříhli a hodili do koše. Tuto informaci nedostali, dostali pouze informaci, že se vyrobily karty, takže v databázi DP bylo těch karet mnohem víc, než jich bylo ve skutečnosti používaných. Protože k nám šly všechny a odlety, když třeba někdo, nevím, si ztratil kartu, tak mu vyrobili duplikát, ta informace se k nám dostala. Protože u nás bylo, že tadleta karta je následovníkem tý další. Když já nevím, ta karta skončila, tak mu vyrobili novou, ta informace se k nám dostala, že tadle karta je následníkem týdletý karty. Ale v okamžiku, kdy ten zákazník přišel fyzicky s tou kartou, neměl na ní kupon a jenom nefungovala nebo z nějakýho důvodu jí zlomil a ta karta se to, tak oni jí prostě fyzicky zlikvidovali a vyrobili mu novou kartu. My jsme dostali informaci o tý nový kartě, ale nedostali jsme informaci o tom, že byla přestřížena nějaká karta. Svědek dále uvedl, že takto volných licencí mohlo být přes dvě stě tisíc. To se svědek dozvěděl od operátora, protože co se týče licencí, tuhle informaci vždycky dostávali od HUGESS nebo od operátora. Na dotaz, jaká byla praxe nákupu licencí, uvedl svědek, že od počátku spolupráce, od implementace, kdy začal Opencard fungovat, kdy začal DOS, to fungovalo tak, že za svědkem přišel nebo mu zavolal pan B., zaměstnanec HUGESS a řekl mu např., už máte 200 000 licencí vyčerpaných, zaplacených máte třeba 100 000. V tom okamžiku např. koupili 300 000 licencí, vždycky něco navíc, než byla ta částka, a zase za nějakou dobu došlo k tomu, že zas pan B. přišel a řekl, vyčerpali jste nějaký počet, je potřeba dokoupit, no tak se to dokoupilo. V DP sicevěděli, kolik karet se vydalo, ale nevěděli, kolik jich je platných. Tudle informaci mělo pouze město nebo HUGESS. Takže vždycky z tý databáze HUGESS vyjeli dotaz a v tom dotazu bylo na konci číslo, kde bylo napsáno, kolik je k tomu konkrétnímu dni používaných licencí. Počty si neměli jak ověřit. Svědkovi byla předestřena listina zpráva o rozsahu užívání ze dne 9. 9. 2014 a zápis z jednání z 1. 4. 2014. Svědek se pak vyjádřil k tomu, že ke dni 5. 9. 2014 bylo odsouhlaseno funkčních 1 237 000 karet. Na základě toho proběhlo jednání bez uveřejnění a DP dokoupil licence. V té době měla Opencard jako taková skončit a měla začít lítačka, takže už bylo zbytečný dokupovat licence navíc. Když tohle uzavřeli a podepsali, tak operátor Opencard udělal

kontrolu té databáze a zjistil, že zbývá asi 200, 250 000 volných licencí. Tzv. čištění prováděl operátor Opencard, když se přecházelo na lítačku. Tak se to vyčistilo, aby se vědělo, že lze nějakou dobu na Opencard vydávat kupony. Dále svědek uvedl, že Dopravní podnik se SKC neměl vůbec nic společného, jenom od něho dostával informace. DO systému DP dostali informace, co všechno se v SKC vyrobilo, ale, nedostali informace o tom, co se přestřihlo a zahodilo. Nebyli schopni ověřit si, zdali údaj, který je předložen z hlediska databáze SKC není nadhodnocený proti databázi DOS. Neměli ty informace o těch zlikvidovaných kartách. Neměli možnost si to kontrolovat. SKC si mohlo prodloužit, jakou kartu chtělo, protože to bylo v jejich kompetenci. Dopravní podnik neurčoval, která karta se prodlouží nebo neprodlouží, to si dělal magistrát nebo magistrát to rozhodl a HUGESS to provedl.

19. Soud provedl ještě další důkazy, které však nepovažuje za podstatné pro výsledek tohoto sporu, proto je samostatně nehodnotí.
20. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k těmto závěrům skutkovým a právním: Mezi společností HAGUESS a žalovaným byla uzavřena dne 15. 7. 2008 smlouva o dílo včetně příloh 1 – 6 a dodatků 1 - 5, obsahující mimo jiné licenční ujednání, a to konkrétně v příloze č. 6, která je označeno jako licenční smlouva software DOS. Ta v čl. I bod 4 obsahuje prohlášení společnosti HAGUESS, a.s., že software není zatížen autorskými právy nebo jinými právy třetích osob z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví. Dále z přílohy č. 6 soud zjistil, že v souladu s ust. § 46 autorského zákona se poskytovatel (HAGUESS, a.s.) zavazuje poskytnout nabyvateli oprávnění k výkonu práva užít software v licenci typu C.V.5. V čl. VIII jsou upraveny podmínky rozšíření licence, které je nabyvatel licence oprávněn požadovat od poskytovatele za podmínek uvedených v příloze č. 1 této (licenční) smlouvy. Poskytovatel je povinen v takovém případě této žádosti vyhovět a rozšířenou licenci nabyvateli v souladu s licenčními podmínkami poskytnout. Na základě těchto ujednání byla mezi účastníky smlouvy o dílo ze dne 15. 7. 2008 následně vžita obchodní zvyklost, která byla dána specifickým postavením žalovaného, jakožto subjektu podřízenému dříve zákonu č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách a nyní zákonu č. 136/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek, povinnému učinit nákup licencí postupem v těchto zákonech stanoveným, a to jednacím řízením bez uveřejnění. Jde o formalizovaný proces, který vede k uzavření smlouvy. Účastníci se dohodli, že žalobce nakoupí určitý počet licencí dopředu, a zároveň, pokud by se stalo, že žalovaný v mezidobí „přečerpá“ nějaký počet licencí, tento počet doplatí, když ve všech případech, kromě prvního nákupu, vždy došlo k přečerpání licencí. To pak bylo vždy ošetřeno „dodatky“, na základě kterých docházelo k rozšíření licence, tedy na konkrétní (zvýšený) počet uživatelů karet s nahranou kartovou aplikací DOS. Tato zavedená praxe stran (mezi společností HAGUESS a žalovaným) fungovala a žalovaný vždy „přečerpá“ licence na základě uzavřených dodatků společnosti HAGUESS doplatil bez jakýchkoli sankcí. Pokud pak jde o obranu žalovaného, že neměl povědomost o tom, kdy a v jaké výši „přečerpá“ dosud zaplacené licence, tu soud nepřijal. Z výslechu svědků soud nezjistil, že by žalovaný neměl vůbec žádný přehled o tom, kolik v hrubých rysech licencí právě užívá, nicméně ve výsledku musel věřit údajům, které uvedl HAGUESS a později „eMoneyServices“. Bylo zjištěno, že systém DOS byl jakousi podmnožinou systému SKC, že do systému SKC neměl žalovaný přístup a že bylo na poskytovateli licence, jaké informace ze systému SKC do systému DOS pustí. Nicméně bylo i zjištěno, že hrubou představu o tom, kolik licencí právě čerpá, si žalovaný z informací získaných prostřednictvím systému DOS udělat mohl, neboť odchylky, způsobené např. neaktivními kartami apod. nebyly velké ve vztahu k počtu poskytování licencí v řádu statisíců a posléze i ve výši přesahující 1 000 000 licencí. Podle názoru

soudu mohl žalovaný v čase odhadnout, zda již přečerpává licence či nikoli, byť neznal přesný počet. To však nemělo vliv na způsob, jakým strany přečerpání licencí „likvidovaly“.

21. Na základě smlouvy o prodeji části podniku ze dne 30. 10. 2012 měla totožné služby jako společnost HAGUESS dále poskytovat žalovanému společnost eMoneyServices s. r. o. Společnost eMoneyServices s. r. o. přestala respektovat obchodní zvyklost, kterou respektoval její právní předchůdce, a požadovala po žalovaném bezdůvodné obohacení z titulu autorských práv, které vyústilo k podání této žaloby. Po podání žaloby došlo mezi společnostmi eMoneyServices s. r. o. a žalovaným k uzavření dodatku č. 6 dne 18. 9. 2014 ke smlouvě o dílo ze dne 15. 7. 2008. Předmětem ujednání tohoto dodatku bylo rozšíření licence pro 1 270 000 uživatelů evidovaných karet při současném provozu 100 klientských stanic a 2 500 terminálových zařízení. V bodě 3.4 se strany dohodly, že nabyvatel uhradí poskytovateli (eMoneyServices s. r. o.) částku ve výši 16 000 000 Kč za 320 000 licencí ve lhůtě tam uvedené. Mezi účastníky je nesporné, že žalovaný (Dopravní podnik hl. m. Prahy) společnosti eMoneyServices s. r. o. povinnost vyplývající z dodatku č. 6 splnil, tedy již částku ve výši 16 000 000 Kč zaplatil.
22. Podle ust. § 40 odst. 1, 2, 3, 4 zák. č. 121/2000 Sb. autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasazeno nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, může se domáhat zejména a) určení svého autorství, b) zákazu ohrožení svého práva, včetně hrozícího opakování, nebo neoprávněného zásahu do svého práva, zejména zákazu neoprávněné výroby, neoprávněného obchodního odbytů, neoprávněného dovozu nebo vývozu originálu nebo rozmnoženiny či napodobeniny díla, neoprávněného sdělování díla veřejnosti, jakož i neoprávněné propagace, včetně inzerce a jiné reklamy, c) sdělení údajů o způsobu a rozsahu neoprávněného užití, o původu neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla, o způsobu a rozsahu jejího neoprávněného užití, o její ceně, o ceně služby, která s neoprávněným užitím díla souvisí, a o osobách, které se neoprávněného užití díla účastní, včetně osob, kterým byly předmětné rozmnoženiny či napodobeniny díla určeny za účelem jejich poskytnutí třetí osobě, a rovněž informací o skutečnostech rozhodných pro výši odměny podle § 24 a 25; práva na informace podle tohoto ustanovení se autor může domáhat vůči osobě, která do jeho práva neoprávněně zasáhla nebo je neoprávněně ohrozila, a dále zejména vůči osobě, která 1. má nebo měla v držení neoprávněně zhotovenou rozmnoženinu či napodobeninu díla za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu, 2. využívá nebo využívala za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu službu, která neoprávněně zasahuje nebo zasahovala do práva autora nebo je neoprávněně ohrožuje nebo ohrožovala, 3. poskytuje nebo poskytovala za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu službu užívanou při činnostech, které neoprávněně zasahují do práva autora nebo je neoprávněně ohrožují, 4. byla označena osobou uvedenou v bodě 1, 2 nebo 3 jako osoba, která se účastní pořízení, výroby nebo distribuce rozmnoženiny či napodobeniny díla anebo poskytování služeb, které neoprávněně zasahují do práva autora nebo je neoprávněně ohrožují, nebo 5. je osobou povinnou podle § 24 odst. 6 nebo § 25 odst. 2, d) odstranění následků zásahu do práva, zejména 1. stažením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2 z obchodování nebo jiného užití, 2. stažením z obchodování a zničením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2, 3. zničením neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2, 4. zničením nebo odstraněním materiálů a nástrojů použitých výlučně nebo převážně k výrobě neoprávněně zhotovené rozmnoženiny či

napodobeniny díla nebo zařízení, výrobku nebo součástky podle § 43 odst. 2, e) poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, zejména 1. omluvou, 2. zadostiučiněním v penězích, pokud by se přiznání jiného zadostiučinění nejevilo postačujícím; výši peněžitého zadostiučinění určí soud, který přihlédne zejména k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k zásahu do práva došlo; tím není vyloučena dohoda o narovnání, f) zákazu poskytování služby, kterou využívají třetí osoby k porušování nebo ohrožování práva autora. Opatření podle odstavce 1 písm. d) musí být přiměřené závažnosti porušení práva a musí být přihlédnuto k zájmům třetích osob, zejména spotřebitelů a osob jednajících v dobré víře. Autorovi, jehož návrhu bylo vyhověno, může soud přiznat v rozsudku právo uveřejnit rozsudek na náklady účastníka, který ve sporu neuspěl, a podle okolností určit i rozsah, formu a způsob uveřejnění. Právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů zůstává nedotčeno; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem. Podle ust. § 41 zák. č. 121/2000 Sb. domáhat se nároků podle § 40 odst. 1 písm. b) až d) a f) a § 40 odst. 3 a 4 je oprávněna namísto autora osoba, která smluvně nabyla výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užít, nebo které je výkon tohoto oprávnění svěřen zákonem; nároku na přiměřené zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy se tato osoba může domáhat pouze za zásah do majetkových práv autorských. Právo autora domáhat se nároku na přiměřené zadostiučinění k odčinění nemajetkové újmy způsobené zásahem do osobnostních práv autorských, jakož i nároku podle § 40 odst. 3 zůstává nedotčeno.

23. Soud se stotožňuje s právním názorem žalovaného, resp. vedlejšího účastníka, že: „žalovaný autorský zákon neporušil. Nebylo zjištěno (ani tvrzeno), že by žalovaný neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebné licence, a tak se na úkor autora bezdůvodně obohatil. Neužíval dílo bez (autorova) svolení uděleného smlouvou, když žalobce dlouhodobě věděl, že žalovaný užívá dílo v rozšířeném rozsahu. Neušetřil náklady na zaplacení odměny za užití díla, kterou by jinak byl povinen zaplatit, ani na úkor autora nerozhojnil svůj majetek, neosoboval si cizí autorství k dílu, ani si nedal vyplatit autorskou odměnu, která by jinak náležela skutečnému autorovi. Žalovaný nedosáhl zisku tím, že by neoprávněně zasáhl do autorského díla, neosoboval si autorství k dílu a nenechal si vyplatit autorskou odměnu. Žalovaný neušetřil náklady na zaplacení odměny za užití díla, neboť licence dodatkem č. 6 smlouvy o dílo zakoupil.“ V této souvislosti soud znova konstatuje, že jsou mu známy závěry, které v nepravomocném rozsudku č. j. 31C 16/2014-562 učinil Městský soud v Praze, který se podrobně věcnou aktivní legitimací z hlediska nároků z autorských práv zabýval a dospěl k závěru, že žalobce věcně aktivně legitimovaný není z důvodu, že na společnost HAGUESS autorská práva v důsledku nepřehledných řetězových postupování práv nepřešla. Nicméně v této věci (sp. zn. 11 Cm 50/2014) soud vychází z té skutečnosti, že od roku 2008 účastníci postupovali (jak nakonec tvrdí právě žalovaný) na základě obchodních zvyklostí, vycházejí ze smlouvy o dílo ze dne 15. 7. 2008, žalovaný přijímal plnění, které se mu ze strany společnosti HAGUESS a následně i ze strany společnosti eMoneyServices s. r. o. dostávalo. Obě strany sporu vycházely i z ujištění, učiněného společností HAGUESS, a.s., že software není zatížen autorskými právy nebo jinými právy třetích osob z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví. Proto námitku žalovaného o nedostatku věcné aktivní legitimace (byť byla tato žaloba shledána jako nedůvodná z hlediska autorskoprávní

ochrany) tento soud nepřijal a žalobou se zabýval věcně tak, aby s konečnou platností mohly být vyřešeny spory mezi účastníky.

24. Soud přiznal úspěšnému žalovanému náhradu jím účelně vynaložených nákladů (výrok III.), a to v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něhož tomu účastníku, který měl ve věci úspěch, soud přizná náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Soud při stanovení odměny vycházel z ust. §§ 7 bod 7, 8 odst. 1, 11 a 13 vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu). Soud vycházel z tarifní hodnoty 25 099 900 Kč, když odměna za jeden úkon právní služby činí 54 340 Kč.

25. Žalovanému přísluší odměna za právní zastoupení v počtu 19 úkonů právní služby, konkrétně:

- převzetí zastoupení
- vyjádření 19. 3. 2015
- vyjádření 26. 5. 2015
- jednání 24. 2. 2016
- jednání 1. 11. 2017 - 2 úkony (přes 2 hodiny)
- vyjádření 22. 12. 2017
- vyjádření 2. 1. 2018
- vyjádření 22. 6. 2018
- jednání 29. 1. 2018 - 2 úkony (přes 2 hodiny)
- jednání – 9. 5. 2018
- jednání – 3. 12. 2018
- jednání 26. 3. 2019 - 2 úkony (přes 2 hodiny)
- vyjádření 30. 5. 2019
- jednání – 5. 6. 2019
- závěrečný návrh 9. 8. 2019
- jednání 9. 9. 2019

26. Dále žalovanému přísluší odměna za 19 režijních paušálů po 300 Kč. Podle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. přísluší advokátovi 21% DPH ve výši 218 013,60 Kč, když právní zástupce žalovaného osvědčil, že je plátcem DPH. Celkové náklady řízení s vyčíslením DPH tak činí 1 256 173,60 Kč.

27. Soud přiznal úspěšnému vedlejšímu účastníkovi náhradu jím účelně vynaložených nákladů (výrok IV.), a to v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., podle něhož tomu účastníku, který měl ve věci úspěch, soud přizná náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Soud při stanovení odměny vycházel z ust. §§ 7 bod 7, 8 odst. 1, 11 a 13 vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu). Soud vycházel z tarifní hodnoty 25 099 900 Kč, když odměna za jeden úkon právní služby činí 54 340 Kč.

28. Vedlejšímu účastníkovi přísluší odměna za právní zastoupení v počtu 17 úkonů právní služby, konkrétně:

- převzetí zastoupení
- podání ke vstupu do řízení 8. 12. 2015

- vyjádření 18. 2. 2016
- jednání 24. 2. 2016
- vyjádření k odvolání žalobce 13. 4. 2016
- jednání 1. 11. 2017 - 2 úkony (přes 2 hodiny)
- jednání 29. 1. 2018 - 2 úkony (přes 2 hodiny)
- jednání – 9. 5. 2018
- jednání – 3. 12. 2018
- jednání 26. 3. 2019 - 2 úkony (přes 2 hodiny)
- vyjádření k autorství SW 27. 5. 2019
- jednání – 5. 6. 2019
- závěrečný návrh 9. 8. 2019
- jednání 9. 9. 2019

29. Dále vedlejšímu účastníkovi přísluší odměna za 17 režijních paušálů po 300 Kč. Podle ust. § 137 odst. 3 o. s. ř. přísluší advokátovi 21% DPH ve výši 195 064,80 Kč, když právní zástupce vedlejšího účastníka osvědčil, že je plátcem DPH. Celkové náklady řízení s vyčíslením DPH tak činí 1 123 944,80 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat odvolání, do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím zdejšího soudu.

Praha 9. září 2019

JUDr. Irena Karpíšková v. r.
předsedkyně senátu